

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2021. augusztus | 300 Ft

Interjú Szabó Péter ferences atyával

„Szent Ferenc szabadsága vonzott”

Szabó Péter ferences atya Porciunkula ünnepén vendégünk volt, ez alkalommal interjút készítettünk vele.

- Hol nőtt fel, honnan érkezett?
- A Fejér megyei Szár község-

ben nőttem fel négy gyermekes családom harmadik gyermekeként. Ez egy kis sváb falu a Vértes lábánál, amiben a nemzeti-ségi hagyományörzés erős közösségteremtő erővel bír úgy a fiatalok, mint az idősebbek körében. Édesapám bútorestaurá-

torként dolgozott gyerekkoromban, illetve a templomban sekrestyésként és akolitusként szolgált. Édesanyám a négy gyermek nevelésével és a háztartás vezetésével törődött, később pedig újra a szakmájában, gyógy-pedagógusként helyezkedett el.

Két nővérem mára már családot alapított, öcsém pedig egyelőre egyedülállóként dolgozik.

– Hogy emlékszik vissza a gyermekkorára?

– Gyerekkoromban rengeteget voltam a szabadban, nagy udvara és kertje volt a mintegy kétszáz éves parasztházunknak, és én, amikor csak tehettem, az udvaron játszottam. Egyértelműen úgy emlékszem, hogy soha semmi nem hiányzott, mindig megvolt mindenünk, pedig a szüleim akkoriban nagyon nehéz anyagi helyzetben voltak, sok mindent nem engedhettünk meg magunknak, amit például az iskolatársaink igen, de ez egyáltalán nem tűnt hiánynak számunkra, gyerekek számára, teljesen természetesnek vettük, hogy mi szerény körülmények között élünk.

– Ki volt a legmeghatározóbb személy az életében?

– Ha egyet kellene kiemelni, a Jóistent mondanám, mert rám hatással lévő emberből több is volt. Nagyon mély tapasztalatot jelent máig is szüleim szeretete, ami rengeteg munkájukban, fáradozásukban, türelmükben, nélkülözésükben, figyelmükben öltött testet.

Voltak aktuálisan nagyon kedvelt tanárain, felső tagozatban például a magyar tanárnőm – aki hitvalló evangélikusként Biblia kört tartott a világi iskolában – nagy hatással volt rám kiskamasz identitás keresésem idején. Aztán ott vannak a barátok, legjobb barátomat a ferences gimnáziumban szereztem Esztergomban (a Frankában).

Aztán megemlíteném gyermekkori plébánosomat Maklári István atyát, de a rendtársaim közül is többen meghatározó szerepet játszottak eddigi életutamon.

– Mi volt a legjelentősebb lelki élménye?

– Nehéz megmondani. Talán az első szentmisém bemutatása szülőfalumban, Úrnapján, a szeretteim körében. Nagyon megrendítő volt mindnyájuk nevében papként odaállni az Úristen színe elé.

– Mikor és milyen körülmények között született a hivatása?

– Hivatásom egy hosszú folyamat eredményeként született, azt is mondhatnám, hogy az Úr fokozatosan, lépésről lépésre vezetett a felismerés, majd pedig a döntés útján. Már gyerekkoromban foglalkoztatott a kérdés, vajon nem papnak hív-e Isten.

Aztán Esztergomba kerülve megismertem a ferenceseket, és emlékszem, hogy az első napon, a szecsaktáborban, prefektusunk, Kardos Csongor testvér misézett nekünk a diákkápolnában, és ahogy néztem, amint ez a fiatal ferences testvér a barna habitusában forgolódik a harmincegynéhány kamasz fiú között, arra gondoltam, ezt én is szívesen csinálnám.

Aztán a gimnáziumi évek alatt teljesen eltávolodtam a ferenceség és a papság gondolatától, de érettségi környékén egyre világosabbá vált számomra, hogy még mindig vonz Szent Ferenc eszménye, még ha

ezt nehéz is bevallanom magamnak és a környezetemnek.

Ma úgy tudom megfogalmazni, hogy Szent Ferenc szabadsága vonzott engem igazán, az a teljes belső szabadság, ami az Istennek egészen átadott életből fakadt. Az pedig mindig teljesen egyértelmű volt számomra, hogy ha ferences szerzetes leszek, akkor papként is szeretném szolgálni az Úristent és az embereket.

– Melyik szent áll legközelebb a szívéhez és miért?

– Ferencesként természetesen Szent Ferenc, de nagy szerepe volt hivatásom alakulásában Pió atya példájának is, és ha azt kellene megmondanom, melyik szenttel tudok legjobban azonosulni, akkor Szent Pétert mondanám. Úgy tapasztalom, hogy nagyon hasonló a személyiségem, mint Szent Péteré volt, főleg a gyengeségeiben hasonlítok rá, de az vigasztal, hogy Jézus így is elfogadta őt

apostolának, és legnagyobb bukása után is egy új kezdetre tudta elvezetni Pétert, ez pedig nagy reménységet jelent számomra.

– Mit tart a legfontosabb üzenetnek, amit mindenképpen

át szeretne adni az embereknek?

– Nem tudok (és nem is akarok) kiforrott életbölcsségeket mondani. Papként és szerzetesként Isten üzenetének hirdetője vagyok, Neki pedig az volt a „legerősebb” szava, hogy em-

berré lett értünk, és megmutatta, hogy Isten Emmanuel – „velünk az Isten”. Szeretnék olyan életet élni, hogy rajtam keresztül Isten kerülhessen közel az emberekhez, és Ő szólíthassa meg őket úgy, ahogy Neki tetszik.

Porciunkula ünnepére

„Tartsátok tiszteletben Istennek ezen lakóhelyét”

Felbecsülhetetlen értékű ajándékot hagyott ránk Szent Ferenc atyánk a Porciunkulakápolna, a Szűzanyának szentelt kis templomocska emléknepjára.

Augusztus 2-án ünnepeljük búcsúnapiját annak a kicsiny kápolnának, amelyet Angyalos Boldogasszony néven is ismerünk, mert eredetileg Szűz Mária mennybemenetelének tiszteletére szentelték, s amelyről ezt olvassuk a szent életrajzában: *„Ezen a helyen egy kicsiny temploma állott a Boldogságos Szűznek, aki alázatosságával kiérdemelte, hogy szent Fia után feje legyen az összes szenteknek.”* (2 Cel 18.)

A romos kis templomot Szent Ferenc állította helyre és megtapasztalta, hogy a *„Sancta Maria de Portiuncula templom melletti kicsiny lakóhely minden másnál jobban bővelkedik kegyelemben és angyali látogatásokban.”*

Gyakran mondta a testvéreknek: *„Vigyázzatok, fiaim, nehogy valaha is elhagyjátok ezt a helyet! Ha az egyik oldalon kiűznek benneteket, térjete vissza a másikon. Ezért hát, fiaim, mindig tartsátok tiszteletben Istennek ezen la-*

kóhelyét, s teljes szívetekből ujjongással és hálálkodással magasztaljátok benne Istent.” (1 Cel 106.)

Szent Ferenc atyánk nagyon szerette ezt a kápolnát, amely ferences rend számára a kezdetet jelenti. *„A testvéreknek is megparancsolta, hogy különleges szeretettel ragaszkodjanak hozzá; azt akarta, hogy mindig úgy tekintsenek rá, mint alázatosság és fölséges szegénység dolgában a Rend tükrére.”* (2 Cel 18.)

Szent Ferencnek az volt a vágya, hogy a szentatya különleges kegyelmekkel lássa el ezt a templomot. 1216-ban III. Honoriusz pápától engedélyt kapott arra, hogy akik a kápolna fölszentelésének ünnepnapján a kegyelem állapotában vannak, azaz mentesek a súlyos bűnöktől, a teljes búcsúnyerés kegyelmeiben részesüljenek. XV. Gergely pápa 1622. július 4-én az összes hívőnek megadta a búcsú elnyerésének lehetőségét, így a Porciunkula ünnepe a világegyház ünnepévé vált.

Porciunkula ünnepe a ferences rend három ágának: a ferencrendieknek, minoritáknak

és kapucinusoknak, továbbá a velük kegyelmi közösségben élő harmadrendnek legnagyobb ünnepe a 17. sz. óta.

„Haec est porta vitae aeternae” - „Ez az örök élet kapuja” – olvasható a Porciunkula bejárata felett. Az örök élet bejárata nem más, mint Isten irgalmas bocsánata. Ezért semmit se tulajdonítsunk magunkénak, csak az Egyedül Igaz Istent, aki töredelmes és alázatos szívünket kéri. Az Egyház közvetítésével legyünk részesei a búcsúnyerés kegyelmének.

2021. augusztus 2.

Porciunkula ünnepe nálunk

Verő Réka

Tábor a kulisszák mögött...

Idei táborunk nagyon különlegesen indult, hiszen idén csak 40 fővel, három nappal, de komoly szabályok betartásával kezdődött.

Hétfőn reggel tárt kapukkal várta a 25 lelkes kis táborozót a 9 IFI segítő és a 8 csoportvezető és három kiscsoport alakult meg.

Reggel Grácián testvérrel gitáros énekekkel, imával kezdtük a napot, és a reggeli után ismerkedős, közösségépítő játékokkal indult meg a hét. Délelőtt a tábornyitó mise után kézműves feladatokban is részt lehetett venni. Ebéd után megindult a készülődés a vidám családi napra. Sok-sok állomással, érdekes feladatokkal várták a segítőket a családokat. Ez a hétfői nap a Porciunkula búcsú körül forgott, így az ilyenkor mindig is szokásos programok voltak. A gyerekeknek a légvár, az arcfestés és a különböző programok színesítették a napjukat, utána Szentmise és agapé várta a vendégeket.

A kedd reggel is hasonlóan kezdődött, Grácián testvér közös imával, játékos énekekkel indította a napot. Délelőtt városi túrára indult a kis csapat. Betekintést nyerhettünk az Evangélikus és Református templomba, a Zsinagógába és a Kálváriára. A délután folyamán vendégek jöttek hozzánk, előadást kaptunk a jelnyelv használatáról és megismeréséről, és a fogyatékkal élő emberek világáról is. Nagyon sok érdekességet tudhattunk meg a sérült emberekkel való foglalkozásról. Ezenkívül a táborozók a tűző nap ellenére nagy lelkesedéssel próbálták ki az íjászkodást is. Az idő röpült, s egy nap úgy eltelt, hogy észre sem vettük.

Szerdán szintén az elmaradhatatlan imával és Grácián testvér kedves mosolyával kezdődött a napunk. Délelőtt Kornél testvér folytatta a Templom a kulisszák mögött című előadását, és olyan dolgokat mutatott meg nekünk, amelyeket misére járva nem láthatunk, ilyen például Boldog Károly ereklyéje, a Kriptá, az oltárereklyék, a harang, az orgona és a sekrestye. Az érdekességek után lehetőség volt a hétfőn és kedden elkezdett kézműves feladatok befejezésére, majd Illyés Zoltán

Ismerd fel, ismerd meg című bemutatóján keresztül neves madarakat ismerhettünk meg.

A tábor idén is a hagyományokhoz híven Szentmisével zárult. A sok kis gyerek rengeteg élménnyel, örömmel de elfáradva térhetett haza.

Mivel idén végre először én is a tábor segítőjeként vehettem részt, megismerhettem hogy akár egy ekkora tábor szervezése is mennyi feladattal és mekkora felelősséggel jár.

Tanúságtétel

Zörgessetek és ajtót nyitnak nektek!

Július elején egyik hétköznapi az esti órákban csengett a telefonunk. A vonal túlsó végén ismerős hang köszöntött, majd rövid beszélgetés után elmondta, hogy feleségénél olyan betegséget diagnosztizáltak, aminek gyógyítása csak műtéttel oldható meg. Az orvos egy hónap múlva, kontrollvizsgálat után dönt a beavatkozásról. Elkeseredetten folytatta: *„Ebben az évben már annyi megpróbáltatás ért bennünket, és most még ez is!”*

Megértően végighallgattam, próbáltam vigasztalni, de csak általánosságok jutottak eszembe: bízzanak, ha szükségük van segítségre szóljanak stb.

Néhány nap múlva felhívtam a feleségét, neki is felajánlottam

segítségemet. Biztattam, minden rendben lesz, imádkozni fogok érte.

A beszélgetés után Isten végtelen szeretete töltött el, mint ha azt mondta volna: bizalommal tegyem az Ő tenyerébe a beteget és imádkozzak. Megfogtam Jézus és Szűz Mária kezét és imában a beteg gyógyulását kértem. Csendben imádkoztam, imádkoztam, imádkoztam, - ahogy Medjugorjében kérte a Szűzanya, és bíztam.

Eltelt három hét, vártam, hogy jelentkezzenek, emlékeztem, hogy esedékes a felülvizsgálat. A hónap utolsó napjainak egyikén a délutáni órákban szólt a telefonom. Amikor felvettem, a feleség hangját hallottam: *„Most*

jövök az orvostól, nyoma sincs a rendellenességnek, eltűnt!” Csoda történt, csoda történt, csoda történt – ismételtettem. Szerettem volna átölelni az egész világot! Leírhatatlan hála és öröm töltött el. Egész bensőm ujjongott Isten nagyságán, szeretetén, Szűzanya gondoskodásán! Mennyit dolgoznak értünk, emberekért!

A feleség gyógyulása Isten kegyelmi ajándéka, ugyanakkor tudom, hogy továbbra hordoznom kell őt imában.

Köszönet és hála Istennek, akitől minden jó származik, és a Szűzanyának.

„Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek!” (Mt 7,7) (CsE)

Tűz Tamás: Szent István király

Jól megjelölte ezt az ezredévet:
keresztel írta rá kemény nevét,
mint halhatatlan győzelmi ék.
Alapkő lett, de kőnél súlyosabban
vetette el az épülő falakban
toronyszökkentő, férfias hitét.

Amint alázatát mindegyre inkább
úrrá emeli roppant erején,
a bércre hág s egy országon tekint át,
hol hajnalpírban reszket még a fény.
Komor felhőkből bomlik ki a kék ég
s virrasztva várja népe ébredését
a századok szélfúttá reggelén.

Nem tévován, de biztos mozdulattal
lendül előre tervező keze,
míg port kavar és szilaj kedvvel nyargal
a forró puszták zendülő szele.

Bölcs szemmel néz a fényes távlatokba
s pillantásával féltőn átkarolja
a frissen szántott szűzi földeket.

Kegyes jobbjaival törvényt ír, keményet,
hogy megkösse a rónák vad porát,
szőlő teremjen és kenyér, fehérebb
s hogy mindenki meglegelje otthonát.
Áldott szigor, rendet hozó szelídség!
Arany szív, mely eltékozolja kincsét,
hogy új szívekben ragyogjon tovább!

Hát róla zengjen most a lelkes ének!
Uram, téged dicsérünk általa,
mert ő volt a te választott edényed,
apostolod; híved s a föld sava.
És ő volt ama bibliai sáfár;
kire be jó, hogy éppen rátaláltál,
midőn megvirradt napunk hajnala!

fr. Kis Kornél OFM

2. rész

Nagyvadak – A szarvas

A szarvasról írni – mindig határozott névelővel – akkor is összecsapott és elhamarkodott lenne, ha évek óta erre készülnék. Felséges, ahogy bevonul a csatatérre Tolkien Hobbitjának filmes feldolgozásában Thranduill, a tündék királya egy megaloceros giganteus hátán. Óriásszarvas. Lehet, hogy nem is egy szó ez: óriás, szarvas; mert a szarvas minőség, az óriás meg csak nagy! Hát, megvalom, noha tudom, háttal nem kezdünk mondatot – dehogynem figyeld csak – sokaknak háttal kezdem.

A szarvas, a szarvas, parafazeálhatnám Pilinszkyt. Valóban, a szarvasról írni nagyobb gondolkodók, és briliánsabb tollú véleménynyilvánítók tiszte lenne!

Őstörténetünk minden devalváló erő ellenében mindörökre összefonódott egy szarvas-vadászattal. Vadászat volt-e egyáltalán vagy vonzás, kimozdítás, ábrahámi? Ha a szarvas személy, vagy ha a szarvas nem személy, de Isten mozgatja ideoda, akkor nem volt vadászat. Szelíd vadászat volt: ránk.

Minden tájéknak megvan a legnemesebb vadja, a legtiszteltebb totemállata, aminek elejtése beavatás, részesedés a vad, az ősök testi-szellemi erejében. Nem élelemszerzés, egyenrangú felek. Ma, amikor az olimpiai eseményekre tekintünk, egy nemes versengésre, észre vehetjük, hogy ma is fontos a szarvas a magyarnak, hiszen sportolóink viseletén egy szarvas motívum látható. *(Zárójelben jegyzem meg, mennyire örültem a ZTE fociklub új, szarvasos mezének!)*

„Csak tiszta forrásból” merítve. Noha mindannyian szeretjük Pampalinit, nekünk az oroszlán nem trófea. Nem is kilóra mérik a trófeát, hanem a megismételhetetlen pillanatban. Egy olyan pillanatban, mikor talán még a puska sem sül el: „Milyen gyönyörű!” Mert otthon vagyunk, amikor megfeszített ideggel, és ellazult idegekkel meglátjuk.

A vadnak adott tisztelet. Egyszer e-maillt váltottam egy francia kortárs művésszel. Azt kérdeztem tőle, hogyan lehetne ábrázolni Szűz Máriát Jézus

táplálója- és tanítójaként egy képen, mert volt néhány vázlatom. Szabad kezet kaptam, ami nem tetszett. Mit mondana erre: Ábrázolhatom-e Jézust úgy, hogy le vannak takarva tiszteletből a sebei, ahogy az elejtett vadaknak? Azok a bizonyos sebek a legkiválóbb brand. A takarás viszont, kiemelés is lehet, ha nem hazugság. Bocsanat, de erről szól a női divat.

„Csak puha avarba” lépni nem kényelem, mert a szederinda az majdnem medve. Van, hogy háremének őre, van, hogy bandatag, és van ideje a magánynak, a szarvasnak nincsen jellemző viselkedése, egyéniség. A humanizált állatok különleges képviselője ő, talán a bálnához, delfinekhez hasonló: nem a mi szabályainkat követi, mint a kutya vagy a szamár, minket von ősi szabályok rendszerébe. Isten elé idéz: „Hol vagy” te „meztelen?”

(Na, most sem sikerült semmi szakmait mondanivalót!)

A tizennégy segítőszent – Antiochiai Szent Margit

8. rész

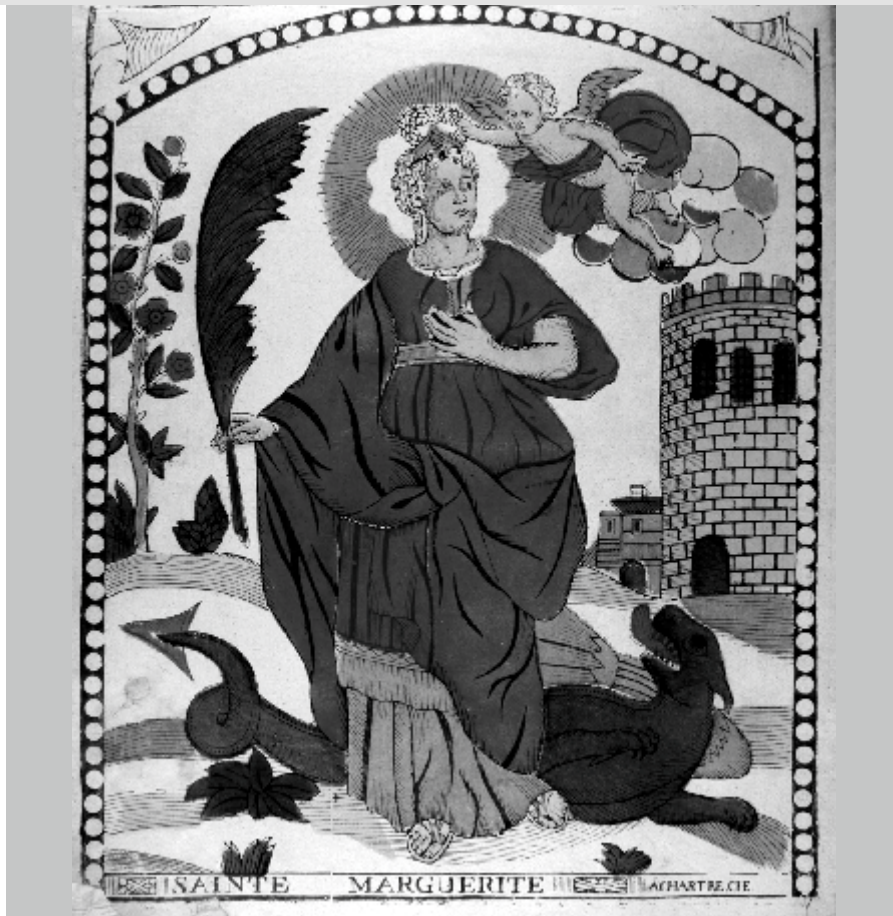
Antióchiai Szent Margit a Tizennégy Segítőszent, továbbá a négy Fő Szűz, Virgines Capiales (Ágota, Dorottya, Margit, Katalin) egyike. A keleti egyházak Szent Marina néven tisztelik.

304-ben, a Diocletianus-féle keresztényüldözések idején halt vértanúhalált Antiochiában, Szíriában. Mindössze tizenöt éves volt. Vértanúságában állhatatos maradt; győzedelmeskedett a sátán felett; tanítása által sokak lelkét megerősítette, és Krisztus hitére térítette.

Margit egy tekintélyes pogány pap, Aedesius leánya volt, édesanyját korán elvesztette. Keresztény dajkája hatására megkezdte a keresztelkedést.

Mikor dajkája bárányait őrizte, Olibrius prefektus észrevette a szép leányt, s szerelemre gyuladt iránta. Szolgáit magához rendelve e szavakkal küldte el őket Margitért: „Menjetekek és hozátok ide, hogy ha szabad születésű, feleségül vegyem, ha pedig rabszolga, ágyasom legyen.”

A prefektus származásáról, nevéről és vallásáról kezdte kérdezte, ő így felelt: születésére nézve nemes, Margit a neve és a vallása keresztény. Mire a prefektus: „A két előbbi igencsak illik tehozzád, mert nemesnek látszol és valóban szépséges vagy, mint egy igazgyöngy, de a harmadik, az, hogy egy ilyen szép és nemes leánynak megfeszített Istene legyen, nem

illik hozzád.” Mire a leány: „Honnan tudod, hogy Krisztus megfeszítettet?” Olibrius: „A keresztények könyveiből.” Erre Margit: „Ha tehát olvastál Krisztus szenvedéséről és dicsőségéről is, nem szégyelled, hogy az egyiket elhiszed, a másikat megtagadod.” Erre a prefektus megdühödve tömlöcbe záratta, megvesszőztette.

Börtönében csodálatos fény ragyogott, s míg ott volt, imádkozott az Úrhoz. Miközben imádkozott, sárkány képében megjelent neki a kísértő, felakarta falni. Margit a szent kereszt jelét rajzolta az ellenség felé és így könyörgött:

„Uram, Jézus Krisztus, aki harcolsz

a te katonáidért, s az ördög gőgjét a kereszt győzelmével megaláztad, kelj oltalmamra. Mondd a lelkemnek: üdvösséged vagyok. Hiszen te mondtad: Kígyókon és skorpiókon fogsz járni, eltiprod az oroszlánt és a sárkányt.” Ennek hallatára az öskígyó szétpukkadt, eltűnt.

Másodszor a sátán ember alakjában kísértette meg, de Margit az ördög fejére tette lábát nem tudott neki ártani.

Margit bíróság elé került, s mivel nem volt hajlandó áldozni a pogány isteneknek, fákllyakkal sütögették, és forró vízbe merítették. Kínzásakor nagy földrengés támadt, s Margit

sértetlenül került ki a katlanból. A csoda láttára 5000 ember tért meg. A bíró félt, hogy a nép felázad ellene, ezért minden kivizsgálás nélkül lefejezésre ítélte azokat, akik Margit szavára hívók lettek.

Miután látta Margit legyőzhetetlen állhatatosságát, megparancsolta, hogy Margitot is fejezzék le. Kivégzése előtt Margit kis időt kért, hogy magáért, és üldözőiért imádkozhasson. Így imádkozott:

„Dicsőítelek téged, Uram, Jézus Krisztus! Magasztalom és áldom nevedet, mert hatalmas erőd törékenységet megerősítette és diadalmassá tett a harcban. Alázattal kérlek, hogy most angyalaid fogadják lelkemet, szentjeid seregével együtt kapjam meg az örök boldogságot, s megláthassam a te színedet, ki az Atyával és a Szentlélekkel él és uralkodik mindörökkön örökké, amen.” Azt is kérte az imában, hogy ha egy asszony, szülés közben halálos veszélyben forog, és őhöz könyörög, épen szülje meg gyermekét. Lefejezése előtt

ezt mondta a hóhérnak: *„Testvér, emeld föl kardodat és sújts reám!”* A hóhér, aki az ítéletet végrehajtotta, holtan esett Margit lábaihoz.

Testét a keresztények elvitték, s méltó tisztelettel temették el. A keresztényüldözések megszűnése után sírja fölé bazilikát építettek az Úr Jézus Krisztus dicsőségére. Sírjánál sok nyomorék meggyógyult csodálatos módon.

„Az istenfélelemben állhatatos volt Szent Margit, beborította őt az igaz hit, elárasztotta a töredelem; dicséretes volt a tisztaságban, páratlan a türelemben. Semmi nem találta ott benne, ami a keresztény hittal ellentétes. Gyűlöletes volt atyjának, kedves az ő Urának, Jézus Krisztusnak.”

Antiókhiai Szent Margit a magyar Árpád-kor kivételesen tisztelt szentje, aki a *„Királyság Patrónája”* (Patrona Regni) címet viselte. Kultusza akkor lendült fel igazán, amikor II. Endre

szentföldi keresztes hadjáratáról hazahozta koponyaereklyéjét. Hazai kultuszának része lehetett abban, hogy IV. Béla Margitnak nevezte el a tatárjárás borzalmaitól való szabadulásáért cserébe Istennek ajánlott leányát.

Antiochiai Szent Margit legendája fennmaradt az Érdykódexben, de nevével a Praykódex misenaptárában is találkozunk, az egész magyar misetörténet számontartja.

Radó Polikárp 1498 tájáról közöl egy hozzá szóló, szerencsés szülésért való kéziratos liturgikus könyörgést.

Antiochiai Szent Margit ünnepe július 20. Láncravert sárkánnyal, kereszttel, galambbal, ábrázolják. Patrónája a dajkáknak, a szülő asszonyoknak, a meddőségben szenvedők kérjék közbenjárását.

Forrás: Bálint Sándor: Ünnepi kalendárium II.; katolikus.hu; Legenda Aurea

A Szűzanya 2021. július 25-i üzenete Medjugorjében

Drága gyermekek! Arra hívlak benneteket, hogy imádság legyetek mindazok számára, akik nem imádkoznak. Kicsi gyermekeim, tegyetek tanúságot az életetekkel az örömről, hogy az enyéim vagytok, Isten pedig meg fogja hallgatni imáitokat és békét ad nektek ebben a békétlen világban, ahol a gőg és az önzés uralkodik. Kicsi gyermekeim, ti legyetek nagylelkűek és szeretetem szeretete, hogy a pogányok érezzék, az enyéim vagytok és megtérjenek Szeplőtelen Szívemhez. Köszönöm, hogy választatok hívásomra.

Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögj értünk és az egész világért!

Imádság a Nagyboldog- asszonyhoz

Szűz Mária, Te vagy az én égi
édesanyám!

Testemet és lelkemet ma,
mindennap és halálom óráján
a te oltalmadba, különös
gondviselésedbe, anyai szívedbe
ajánlom!

Neked ajánlom minden
reménységemet, minden
örömet, minden gondolatomat
és esendőségemet, életemet
és halálomat.

Közbenjárásod és érdemeid által
eszközöld ki nekem a kegyelmet,
hogy minden gondolatomban,
szavamban és tetteimben
a Te isteni Fiadnak Szent akaratát
teljesítsem. Amen

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia
havi lapja
Cím: 8900 Zalaegerszeg,
Gasparich u. 1.
Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 300 Ft